

Kapitola *první*

Ulice před výlohou pekařství byla klidná a tichá a v půlhodině těsně před východem slunce, když se tenké prstíky svítání tak tak kradly nad obzor, bych téměř věřila, že jsem jediný člověk na zemi. Bylo září, deset dní po Svátku práce, což v městečkách na Cape Cod znamená, že turisté odjeli domů, Bostoňané po sezoně uzavřeli své letní domy a ulice nabyly opuštěného vzhledu neklidného snu.

Listy na stromech se začínaly měnit, věděla jsem, že za pár týdnů budou odrážet tlumené tóny západu slunce, i když většinu lidí nenapadne si sem zajet kvůli podzimnímu listoví. Milovníci barevného listí zamíří do Vermontu, New Hampshire nebo do Berkshire na západě našeho státu, kde duby a javory zbarví okolní svět ohnivě rudou a cihlově oranžovou. Ale po sezoně se na Cape Cod rozhostí ticho, vlnící se tráva na pláži zezlátne, ptáci migrující z Kanady na jih usednou ve velkých hejnech k odpočinku; mokřiny vyblednou do akvarelových tahů štětcem. A já to budu jako vždycky sledovat skrz výlohu pekárny Polárka.

Tady, v našem rodinném podniku, jsem se odjakživa cítila víc doma než v malém žlutém domku u zálivu, kde jsem vyrostla a kam jsem se teď po rozvodu musela zase vrátit.

Rozvod. To slovo mi zvonilo v uších znovu a znovu, zase jsem si připadala jako zkrachovalec, když jsem balancovala na jedné noze a druhou se pokoušela otevřít dvířka trouby, zatímco jsem v rukou svírala dva velké plechy s miniaturními skořicovými koláčky, a zároveň se snažila dohlížet na přední část pekárny. Znovu mě napadlo, zatímco jsem šoupala plechy dovnitř a vytahovala plech s croissanty, že pokoušet se stihnout všechno znamená jen to, že máte ruce pořád plné. V tomto případě doslova.

Tolik jsem chtěla zůstat vdaná, kvůli Annie. Nechtěla jsem, aby moje dcera vyrůstala v domě, kde se bude kvůli svým rodičům cítit nejistě, jako jsem to vnímala já, když jsem byla malá.

Chtěla jsem pro ni víc. Ale život nikdy nevychází tak, jak si plánujeme, nebo snad ano?

Zvonek nad předními dveřmi cinkl, zrovna když jsem z pečicího papíru sbírala nadýchané máslové croissanty. Podívala jsem se na čas na druhé troubě; vanilkové cupcaky budou potřebovat vytáhnout ani ne za minutu, takže nemůžu jít hned dopředu do obchodu.

„Hope?“ ozval se zepředu hluboký hlas. „Jsi tam vzadu?“

Ulehčeně jsem vydechla. Aspoň zákazník, kterého znám. Ne že bych neznala téměř všechny, kdo ve městě zůstávají i potom, co se turisté vrátí domů.

„Jsem tam za minutku, Matte!“ křikla jsem.

Navlékla jsem si chňapky, jasně modré s vyšitými cupcaky, které mi Annie koupila vloni k pětatřicátým narozeninám, a vytáhla jsem plech z trouby. Zhluboka jsem se nadechla, sladká vůně mě na chvíli zavedla zpátky do dětství. Moje Ma-

mie – jak říkají francouzské děti svým babičkám – založila pekárnu Polárka před šedesáti lety, několik let potom, co se s mým dědečkem přestěhovala na Cape Cod. Vyrostla jsem tady, učila jsem se od ní péct odmalička, trpělivě mi vysvětlovala, jak správně připravit těsto, proč chleba kyne, a jak změnit jak tradiční, tak neobvyklé kombinace ingrediencí v cukroví, nad kterým se *Boston Globe* a *Cape Cod Times* každý rok jen rozplývaly.

Položila jsem cupcaky na mřížku k vychladnutí a šoupla na jejich místo do trouby dva plechy anýzových a fenyklových sušenek. Pod ně jsem zastrčila dávku pūlměsíčků: mandlová pasta ochucená vodou z pomerančových květů, poprášená skořicí, zabalená do těsta a vytvarovaná do mírně zakřivených kousků.

Zavřela jsem dvířka trouby a oprášila si z rukou mouku. Vydechla jsem, nastavila digitální minutku a vyšla z kuchyně do jasně ozářené přední místnosti pekárny. Ať jsem byla jakkoli unavená, stejně jsem se vždycky musela usmát, když jsem prošla dveřmi; vloni na podzim, kdy obchod váznul, jsme s Annií pekárnu vymalovaly a moje dcera vybrala princeznovskou růžovou s bílými okraji. Někdy mi to připadalo, jako bychom se ocitli v obrovském cupcaku.

Matt Hines seděl na židli čelem k pultu. Když mě spatřil, vyskočil a usmál se.

„Ahoj, Hope,“ pozdravil mě.

Oplatila jsem mu úsměv. Matt byl mou láskou ze střední, to už je skoro celá věčnost. Rozešli jsme se, ještě než jsme každý zamířili na jinou vysokou; já jsem se vrátila o několik let později s diplomem bakaláře, polovinou právnického vzdělání k ničemu, s novým manželem a maličkou holčičkou. S Mattem jsme od té doby vycházeli přátelsky. Od mého rozvodu mě několikrát pozval na rande, ale já jsem si skoro

s překvapením uvědomila, že jsme se od sebe vzdálili. Byl jako oblíbený starý svetr, který vám už ani nesedí, ani nelichotí. Život vás změní, i když si to neuvědomujete, a nakonec zjistíte, že roky, které uplynuly, nemůžete vzít zpět. Ale zdálo se, že Matt si to neuvědomuje.

„Ahoj, Matte.“ Snažila jsem se odpovídat neutrálně a přátelsky. „Můžu ti přinést šálek kávy? Na můj účet, protože jsi musel čekat.“ Nečekala jsem na odpověď a rovnou jsem mu nalávala. Víím přesně, jak má Matt kávu rád: dva cukry a smetana do kelímku s sebou, takže si ji může odnést do Bank of the Cape, kde je regionálním viceprezidentem, a pustit se do papírů ještě předtím, než otevřou pro veřejnost. Protože pracuje na Main Street jen o dva bloky níž, staví se tu jednou či dvakrát týdně.

Matt kývl a s úsměvem si ode mě vzal kávu.

„Co ti ještě můžu nabídnout?“ zeptala jsem se a ukázala ke skleněnému pultu. Byla jsem tu od čtyř, a i když jsem ještě nebyla se vším hotová, už jsem měla spoustu čerstvého pečiva. Sáhla jsem po maličkém koláčku ve tvaru mušle plněném citronovo-mandlovou pastou a potřeném růžovou vodou a medem. „Co takhle mandlovou růžovou tartaletku?“ zeptala jsem se a podávala mu moučník. „Vím, že je máš rád.“

Zaváhal jen na vteřinu, než po něm sáhl. Ukousl si a přivřel oči. „Hope, ty ses pro tohle narodila,“ zamumlal plnými ústy, a i když mi bylo jasné, že to má být kompliment, ta slova mě tvrdě zasáhla, protože já jsem tohle nikdy dělat nechtěla. Takhle jsem si svůj život nepředstavovala a Matt to věděl. Ale babička onemocněla a matka zemřela a já jsem neměla na výběr.

Odmávla jsem ta slova stranou a předstírala jsem, že je mi to jedno. Matt pokračoval: „No, poslouchej, vlastně jsem dneska ráno přišel, abych si s tebou o něčem promluvil. Mohla by sis ke mně na vteřinku sednout?“

Najednou jsem si uvědomila, že se usmívá trochu křečovitě. Překvapilo mě, že jsem si toho nevšimla dřív.

„Ehm...“ Ohlédla jsem se ke kuchyni. Skořicové koláčky budu muset brzy vytáhnout, ale pár minut ještě mám. Takhle časně tu nikdo jiný nebývá. Pokrčila jsem rameny. „Jo, dobře, ale jen minutku.“

Nalila jsem kávu i sobě – černou, svou třetí dnes ráno – a posadila se na židli proti Mattovi. Opřela jsem se lokty o stůl a obrnila se proti pozvání na další rande. Nebyla jsem si jistá, co říct; roky, kdy jsem se soustředila jen na manžela a dceru, mě připravily o většinu přátel, které jsem měla, a zcela sobecky jsem nechtěla přijít i o Matta. „Co se děje?“

Podle toho, jak se zarazil, než odpověděl, jsem měla dojem, že něco zlého. Možná proto, že jsem si v poslední době zvykla na špatné zprávy. Rakovina mé matky. Babiččina demence. Rozhodnutí mého manžela, že už nechce být můj manžel. Takže mě překvapilo, když se Matt jen zeptal: „Jak se má Annie?“

Ostražitě jsem se na něj podívala, srdce se mi najednou rozbušilo, když mě napadlo, že možná ví víc než já. „Proč? Co se stalo?“

„Jen mě to napadlo,“ odvětil rychle. „Chtěl jsem být milý. Jen tak konverzuju.“

„Ach,“ vydechla jsem, ulevilo se mi, že není nositelem nějaké další špatné zprávy. Nepřekvapilo by mě, kdybych uslyšela, že mou dceru přistihli při něčem podobně šíleném jako krádež v obchodě nebo posprejování stěn její střední školy. Od té doby, co jsme se s jejím otcem rozešli, byla jiná: podrážděná, nervózní a zlostná. Víc než jednou jsem s provinilým pocitem prohledávala její pokoj s představou, že najdu cigarety nebo drogy, ale prozatím jediným dokladem změny mé Annie byla ta setrvalá nabroušenost. „Promiň,“ vzdychla jsem. „Pořád čekám, kdy se sesype ještě něco dalšího.“